

ЯКОГО ДІДЬКА, ТРАМПЕ? ЦЯ УГОДА ПРОДАЄ УКРАЇНУ!

У жовтні 1842 року побачили світ «Американські записки» (American Notes) Чарльза Діккенса. У них знаменитий письменник поділився своїми враженнями після відвідин Капітолію: «Чи бачив я тут розум і шляхетність почуттів – справжнє, чесне, патріотичне серце Америки? Де-не-де червоніли краплі його живої крові, але вони тонули в загальному потоці авантюризму людей, що прийшли сюди в погоні за прибутком та наживою. Така ставка, на яку ставлять ці люди, які прагнуть перетворити органи влади на арену запеклої та грубої політичної боротьби, настільки згубна для гідності всякої людини, що поважає себе, що натури чутливі та делікатні тримаються від неї подалі, а їм та їм подібним надано повну свободу без перешкод битися за свої корисливі інтереси».

Через 183 роки, в грудні 2025-го, Кріс Мерфі, сенатор США від Коннектикуту, скрушно визнав (<https://www.instagram.com/reel/DSAt-TMDewB/?igsh=dGk4ZnVwbmZnbWM=>): «Зараз в адміністрації Трампа обговорюється найсерйозніша корупційна угода в американській зовнішній політиці за всю історію. Її називають «планом миру», покликаним покласти край російській війні в Україні. Але якщо придивитися до деталей, то вона не має нічого спільного з миром. Це бізнес-угода, покликана збагатити оточення Дональда Трампа. Це суцільна корупція. Дозвольте розповісти вам цю історію».

Згідно з інформацією від видання The Wall Street Journal, минулого місяця Володимир Путін відправив главу свого фонду прямих інвестицій для переговорів про припинення війни в Україні зі Стівом Віткоффом, одним із друзів-мільярдерів Трампа, а також одним із його радників з питань національної безпеки. Вони зустрілися в Маямі-Біч. Джаред Кушнер також був там. Путін не послав свого міністра закордонних справ, і це важливо. Він послав свого відповідального за ділові угоди, того, хто контролює мільярди грошей, що видобуваються в результаті російських нафтових операцій.

Чому він це зробив? Тому що він знає, що спосіб змусити людей Трампа погодитися продати Україну – це запропонувати угоду, яка робить друзів-мільярдерів Трампа ще багатшими. Ось деякі приклади: **Еххон Mobil** зараз веде таємні переговори з «Роснефтью» – найбільшою державною енергетичною компанією Росії – щодо масштабного газового проекту на Далекому Сході Росії, що може відбутися лише за умови закінчення війни та зняття санкцій з компанії. Донори Трампа зараз також намагаються втрутитися в санкції. Один донор нещодавно заплатив сотні тисяч доларів лобісту, який майже повністю наближений до найближчого оточення Трампа, щоб спробувати купити трубопровід «Північний потік-2» – це російський газопровід – знову ж таки, те, на чому ці інвестори можуть збагатитися лише за умови закінчення війни та скасування санкцій США.

Ще один близький соратник Трампа веде переговори про придбання частки в російському арктичному газовому проекті. Ось що отримують друзі-мільярдери Трампа.

Але що отримує Україна? Нічого. Нічого! Ця угода

продає Україну. Фактично, ця угода вимагатиме від України віддати Росії територію, яку Росія наразі навіть не контролює. Вона передбачає амністію за всі воєнні злочини, скоєні Путіним. Вона не створює жодних гарантій безпеки для України в майбутньому. Ця мирна угода є катастрофою для України, але вона відверто показує, наскільки кмітливий Володимир Путін. Він знає, як підкупити Дональда Трампа та Стіва Віткоффа: заплатити їм, заплатити їхнім друзям, зробити послугу своїм друзям-мільярдерам.

І якщо ви це зробите, то вони готові будуть продати українську безпеку, європейську безпеку та американську національну безпеку. Це жаслива угода для України, але це чудова угода для Трампа та друзів-мільярдерів Віткова».

Сьогодні знаменитий класик міг би прокоментувати по-чуте: «Якого дідька, Трампе!» («What the Dickens, Trump!»). І це аж ніяк не «англійський гумор», яким досконало володів Чарльз Діккенс (Dickens у перекладі означає «дідько»), – письменник з таким чудернацьким прізвиськом мав право застерегти нащадків: «Немає ніякої надії на скільки-небудь значне підвищення морального рівня американського народу. З кожним роком країна йтиме назад, з кожним роком рівень суспільної думки знижуватиметься; з кожним роком конгрес та сенат дедалі менше щось означатимуть в очах усіх порядних людей; і нащадок, що вироджується, своїм поганим життям все більше ганьбитиме пам'ять Великих Батьків Революції».

Нині переконуємось, що Чарльз Діккенс, на жаль, мав рацію.

Олег К. РОМАНЧУК